

КИРИЛ ЛЮБЕНОВ БОЯНОВ

ИЗЖИВЯНИ МИГОВЕ

София

2009г.

Тези стихове са писани в мигове на особено душевно състояние, в което човек изпада при определени обстоятелства. Те са свързани с онази вътрешна необходимост за изживяване на дълбоко страдание, отчаяние или вдъхновение. Голяма част от тях са плод на чувства, които са се зараждали или са съществували. Някои от тях са писани в момент на изблик на нещо бленувано и желано но неосъществено. Те едва ли имат поетическа стойност, но са израз на една чистота.

Дано в някои моменти на вътрешна необходимост те припомнят на читателя минали вълнения, мечти или терзания. Това е съкровенното желание на автора. Изказвам дълбока благодарност на Росица Клисарова за окончателното оформяне на ръкописа.

Да, хората разправят
стената може да спре река
но нивга те не ще повярват,
че е безсилна тя пред любовта.

1952г.

***

Аз пак съм сам, ти дойде и замина
наоколо е тихо всичко спи
навън не трепкат никакви звезди
и мисля си кога ли ще те видя.

1959г.

***

Аз не зная защо съм роден,
аз не зная как съм закърмен,
но още от първия ден
всичко в мен беше песен.

Аз обичах тъй както всички,
аз страдах тъй както всички
и чаках зората на бъдния ден
тъй както всички.

Аз не попитах кога ще умра
аз исках да живея както всички
и да дам част от мен на света
но повече отколкото всички.

***

Моята душа изпреварваше мислите
тя напираше вътре неудържимо,
Моята душа търсеше всякога
тя искаше да излезе извън земното.

Моята душа обичаше хората
всички без изключения,
Моята душа искаше
също така да бъде обичана.

Моята душа беше отворена
за всеки но не даром
тя искаше много от хората
и остана вечно затворена.

Моята душа бе обикновена
тя страдаше за себе си,
но искаше да дава непрекъснато
и не можа да надвие умората.

1957г.

***

И много често в моя път
останал сам в уютен кът,
аз мъча се да спра мъглата,
която стеле се пред мен
и сякаш пречи ми в борбата
от нощта аз да направя ден.

1960г.

***

Ще ме дариш ли пак с вдъхновение,
с младежки жар за полет устремен,
или ме оставяш пак в усамотение
с наведена глава унил и угнетен?

Ще ми дадеш ли пак това очарование,
което срещах в твоите очи,
или ще потърсиш в друг упование,
за да си щастлива в бъдещите дни?

***

Не! Аз знам по твоя поглед отекчен
аз виждам огъня ти угасен
друг кораб трябва веч да търся аз
издържащ бурни ветрове
отнасящ ме към нови брегове.

Любов къде ли ще те срещна пак,
така жадувана и толко близка си до мен,
отвсякъде обгърнат съм в мрак,
но вярвам искрено в утрешния ден.

***

Понякога аз гледах тез очи
не знаех чисти ли са или не
в тях исках да съзря лъчи
за мен определени те.

***

На баща ми

Ти бе мой приятел,
аз те чаках сутрин да станеш
потупвах те леко по рамото
и тръгнахме заедно на работа.

Аз те чаках вечер да се върнеш
уморен от работа,
а сам се чувствах откъснат
отвсякъде, даже от хората.

Аз исках да бъдеме винаги двамата
в тъга и радост в делник и празник,
аз чувствавах вечер наладата
и твоята ласка крепеше ми вярата -
ти бе мой приятел.

***

*На баща ми
С мен*

Ще минат много дни, години
ти винаги ще бъдеш с мен,
в сърцето споменът за теб не ще изчезне
и любовта към теб не ще получи друг.

27.07.1959г.

***

На баща ми

Аз помня детските години,
безгрижните щастливи дни,
аз виждах твоя поглед весел
щастлив бях аз, щастлив бе ти.

Ти беше винаги с мен
кога засмян, кога умислен
и всяка нощ и всеки ден
ти беше винаги с мен.

Минаха трудни дни, дойдоха нови
ти беше дъб непоклатим
в тебе търсеше опора
невръстният ти още син.

Сега те няма, но чувствам,
че сякаш ме докосва твоята ръка
и бдиш над мен това го зная
ти нужен си ми всеки божи ден.

На твоя гроб аз често ходя
в него вече е и твоята любов,
едничък аз останах сам да бродя
по пътя, който ми посочи вашата любов.

1995г.

***

Има ли малко обич за мен
в този тъжен час,
има ли малко слънце в В тоз ден
или всичко е мраз?

***

Аз искам да те зърна в миг
ръце протегнала към мен
като видение небесно в топъл ден
и като ехо на самотен вик.

Ще бъде само мъничка звезда,
която свети в небосвода
и бавно ще изгасне любовта,
която аз така сега желая.

Сърцето си на други ще дадеш
в някой майски слънчев ден
за мене ще остане само спомен,
когото може би дори не ще желаяш.

***

Ти почука, поспря се за миг
постоя не потърси пристан в моя кът
и отмина без да поискаш подслон,
там където всичко бе твой дом.

***

Понякога ще искам да те виждам
съвсем за кратко.
Ще влезна тихо, ще те погледна плахо
ще приседна малко
и после пак ще си замина.

***

на К. и И.

Аз съм готов да те погледна сетен път,
когато ти напущаш моят кът
очакват ме две грейнали очи
излъчващи живителни лъчи.

***

Кога отлетя любовта
в безкрайния делничен ритъм,
в самотния съботен ден
или в неделната вечер?

Защо отлетя любовта
така силно желана
от скучните вечери
или от страст неполучена?

Къде отлетя любовта
отнесена от нови ветрове
в друг пристан потаен и омаен
или в мечтани богати светове?

***

Не мога аз да те упреквам,
тъй като щастието е бленуван сън,
но всяка сутрин аз ще трепвам,
че чакам твоя зов щом чуя звън.

***

Ако почукаш на моята врата
ще ти отворя с две думи на уста
ти си царица на моята душа,
но не и властелин на мисълта.

***

Имам нужда аз от теб сега
не вчера, може би утре не зная
с очи изпълнени с мъничко любов
не с упрек или с омраза
ако не можеш само поглед неведи
ще те погледна и ще си отида.

***

За тебе бях човек с професия
и някакви мисли като всички хора
използували любовта за собствена наслада
в кого ли може да имаш вяра?

А може би си права,
понякога зад гръмки думи
и разни глуми мошеник се прикрива
и своята празнота укрива.

***

Ти никога не си била сама,
ни в ранно утро, нито в късна вечер,
когато всичко е потънало в тъма
и даже вятъра не духа вече.

Ти никога не си била сама,
нито си искала да бъдеш
заобиколена винаги с тълпа
без нея щеше по-добре да бъдеш.

Ти никога не си била сама,
над тебе винаги е бдял по някой,
ти никога не би могла една,
край тебе винаги ще бъде някой.

Ти никога не си била сама,
затова аз все по-рядко чувам
тез думи в твоята уста
как много аз за теб жадувам.

Ти никога не си била сама,
ни вечер, нито в ранно утро,
затова не знаеш що е самота
и колко любовта е чудна.

Ти никога не си била сама,
затова в миг можеш да оставиш
това що не принадлежи на теб
една
и бързо, много бързо да забравиш.

***

Запита ли се що е любовта,
когато си изпълнена с ненавист,
когато е залязла радостта
и можеше вече само ти да мразиш?

***

Аз те чаках всеки ден
да почукаш, да погледнеш плахо
и да кажеш с глас обикновен,
че си минала съвсем за малко.

Колко дълго чакам този ден,
аз живея с мисълта за него
той ще дойде аз съм убеден
огъня да не загасне в мене само.

***

Безкрайна нощ без лъч надежда,
кошмар, че някъде си с друг
кому ли даваш твойта нежност
забравила за мен без всякакъв смут.

В ранна утрин с надежда
очаквам с трепет твоя звън
и глас познат и дума нежна
уви напразно било е само сън.

***

Не искам да вярваш
и мислиш, че всичко е миг,
че в сън си видяла лъч светлина
и чакаш деня да останеш сама
без спомен, без лъч, без топлина
изпитваща волно радостта
да не копнееш и да не мислиш.

Какво е за теб любовта,
каприз и разменени усмивки,
поклон и покана за танц,
няколко бързи целувки
и после минути на сладост
и пак пустота.

***

Любов дали витаеш ти
кат спътница бездушна в мен,
или си вечно млада в моите мечти
по твоя взор не мога да позная.

***

С твоя образ лягам,
него сънувам
от сън се събуждам
по него тъгувам.

***

Любовта е като нежно цвете
тя иска грижи и добри дела
увехва щом я изоставят
загива - от студа и самота.

Любов човек не те цени като си в него
най-често пренебрегвана оставаши ти
Мечтаеш ли за нещо ново, друго
изгубваш най-ценното,
което си намерил ти.

***

Измина дълъг път
половината без нас, половината с нас
с всеки мил, с всеки ласкав,
с душа открита със сърце без маска.

Ти все си още много млад
с крачки бодри, със стъпки мъжки,
с чело открито, с мисли дръзки,
с коси сребристи, с поглед благ
обичаш много този свят.

Бъди с нас и в бъдните години
половин век мина вече,
отново почват младините,
отново почват веселбите,
сега е сутрин иде пладне
и нека чак след век настане вечер.

***

Без тебе всичко е тъма
навред е само пустота
и лед обхванал е земята
не пощадени са сърцата.

***

Ще си отида с наведена глава
с душа изпълнена с тъга,
с поглед устремен в утрешния ден
“ти нямаш никакъв проблем”.

Ще си отида със спомена за миналите дни
и с мисълта за моите мечти,
ще си отида без стон и зов
с плахата надежда за порив нов.

***

В самотна вечер далеч от роден край
за миналите дни нахлуват спомени в мен,
животът бил ли е бленуван рай,
или мечта за светлина в утрешния ден.

Аз бях пак без теб по нашите места
и спирах пред катедрали, храмове, музеи
навред аз чувствах този грандиозен мир
и мислите ме връщаха към малък манастир,
където във ведра вечер докосвах

твоята ръка.

***

И чакам звън с първата въздишка,
когато виждам слънчева усмивка
и сякаш отдалече две любещи очи
изпращат вест с първите лчи.

***

Не търсиш моя поглед
душата ти е някъде
надежда трябва ли да
не мога аз да те

вече
далече
губя
загубя.

***

Поглеждаш ли белия
и чакаш ли с трепет
да се докоснеш за миг
до две думи произнасяни

плик
с шепот.

***

Не казвай тези думи
за тебе те са забранени,
но помня още как звучи
тоз шепот в миналите дни
в мислите остана той дори
и няма никой да го заличи.

***

Харесвам те, защо
Харесвам те без грим
лице прозрачно с търсеци очи.
Харесвам те с грим,
воал небесно син над питащи очи,
харесвам всичко в теб

не зная.
Защо, не зная.

***

В твоето сърце ще има ли кът
с малко любов и за мен,
или в твоя житейски път
аз съм предвиден за ден.

***

И все мисля за теб
в ранна утрин и в късна доба,
какво си ти за мен,
тих пристан или вулкан угаснал
очакващ своя ден.

***

Не съм забравил аз цветята
за тебе дар е и луната,
че утрин чакам аз зората
но ти ми даваш светлината.

***

Една безкрайна нощ
                                без твоя образ,
къде е той в тези
                                дълги мигове,
защо не срещам
                                твоя поглед
не чувстваш ли сърце, което те зове.

***

За теб съм странник знам
потърсил стан в твоя храм
без срам, без свян
прости, ще си отида,
но дай ми миг да си почина.

***

Любовта е трепет нежен,
любовта е унес вечен,
любовта не е загатка,
нито пък е залъгалка.

Любовта не се раздава,
любовта се подарява,
любовта е чувство лично,
що духът поддържа вечно.

Любовта е чувство твое,
любовта е чувство мое,
само то духът поддържа,
само то живот съдържа.

То ми вдъхва много вяра,
то не ми изневерява.

***

Ти всяка вечер си с мен
и в сънища и в идващ ден,
очите ти са лъч потаен,
устата ти цветец омаен,
аз търся твоите очи
и техните пронизващи лъчи.

***

Аз зная, че няма да бъдем едно
разбрах го в една тъжна вечер
и то в свети зимен ден,
когато всичко звучеше кат песен.

Тази нощ ще ни бъде последна
даже в нея не ще бъдем сами
някой друг тук ще надзърне
за да разпръсне таени мечти.

Ще помниш ли тоз зимен ден
на двама влюбени в своя път,
ще можеш ли да бъдеш с мен,
когато ме поставят в моя кът.

***

Не бягай ти от мен
не искам нищо да ти взема
аз чакам само всеки ден
да мога да те гледам.

***

Аз винаги ще помня този ден,
когато с вплетени ръце две влюбени души
разхождаха се бавно с бляскави очи,
сърцата тръпнеха от любовта,
нощта закриляше им радостта.

***

Понякога във вечерен час
или в утринна прохлада
ще те спохожда спомена за нас
като далечно ехо от минала наслада.

В очите ти не ще блестят сълзи
и устните не ще шептят “прости”
в погледа ще липсва светлина
и няма да излъчва топлина.

***

*На майка ми
от РОМИ*

Преди 60 години
жена със силен дух
живот ти дала.
А след това
по пътя те повела
бдейки зорко
все нагоре да вървиш.

Живот-борба
стремеж към знания
и път към съвършенство.
А между другото -
и любовта.

Ей там, встрани от хоризонта
една угасваща звезда
с последни сили свети.
Тя отдалече те следва -
в полумрака да не скиташ сам.

23.01.1995г.

***

Предаде ме с един замах,
не трепна твоята ръка,
дори за миг не сети празнота,
запратена дълбоко в твоята душа.

Жалко, че блестящият ми ученик
с отворени навред врати
и с мойто име все напред
без срам прескача планини подред.

Дали обсебен бе от слава,
пари или съблазън по жени ...
с какво от паметта изтри
това, що трудно се забравя?

Дали щеще продължаваш все така
с усмивка мазна и походка плавна?
Дали животът ти щеще бъде все разходка,
че на фокус да си най е важно?

Предадени герои в тъмно робство ...
продали се водачи в смутни времена ...
и колко още тоз народ щеще страда
дали очаква ни все същата съдба?

Юни 2008г.

***

Тук тихо влезе приказната фея,
разпръсна греещи лъчи,
запали огън в гаснещи очи,
и затрептяха пак безброй звезди.

Наоколо е тихо, много тихо.
усещам твоя дъх в лицето си
и трепета на твоето сърце.
В ръката ми е твоята ръка.
наоколо е пълна тишина.

***

Оплюги от свои, оплюги от чужди,
с лица поставени на хунвейбинската стена,
тог ава малко хора им подаваха ръка,
но никой от тях не наведе глава.

Кръстосваха страни и континенти,
навсякъде посрещаха ги със цветя,
но винаги са знаели, че служат
единствено на своята страна.

***

Аз вечер често виждам твоята звезда
познавам я по блясъка на любовта
и знам, че с мен си в мойта самота
и зорко бдиш по-бавно да настъпи старостта.

Обичам те с побелялата коса
докосваше ти нежно моята ръка
дали без теб ще продължа
да изпълнявам заръката, която завеща.

Дали ще имам сили в старостта
да съхраня духът ти пред смъртта
ще бъдеш ли с мен в сетний час
или ще ме оставиш сам с мисълта.

Май 2000г.

***

Харесвам ли те още или това отмина,
желая ли те още или чувството изстина
и спомняшли си погледа ми влюбен
или и той отдавна бе забравен.

Желаше ли ме тогава аз не зная,
копнеех за теб в този ден аз зная
и дълго време виждах твоята ръка,
която махаше ми от перона с видима тъга.

И днес се връщам пак към този ден
и мисълта да бъда пак в твоя плен
и да почувствам твоят дъх без свен
да усетя сърце от тупка пак за мен.

***

На майка ми

Ти даде ми живот
и бдя над мен през всичките години,
ти пътя ми показва всеки ден
и пази ме от бури и тревоги,
ти ме дари с мъдростта
закърми ме с радостта
и не позволи на никой
да ми отнеме нежността,
ти води ме към нов живот
на съвършенство и любов
не бях блестящия ти ученик,
но твърдо следвах своя път
не дадох ти достатъчно любов,
но пазих непокътнатия завет
да не забравям тези, които
си отидоха от нас.

Сега накрая на моя жизнен път
обменям мисли постоянно с теб
и сякаш двама седим в любимия кът
отдадени на размисъл за кой ли път.

Юни 2006г.

***

Свали желязната си броня
не ще те нараня,
не свеждай лъчезарните очи
излъчват те живителни лъчи,
подай ми нежната ръка
аз малко ще я поддържа.

***

Сег а те търся всеки ден,
обменям мислите с теб
и вечер виждам твоята звезда
по блясъка познавам любовта
и знам, че следвашме в мойта самота.

2009г.

***

Изпращашме с усмивка нежна
тя скрита е, сърцето се вълнува
следиш маршрута ми с трепет
кога ли пак ще ме погледнеш

Посрещашме със сведен поглед,
боиш се ти от приказки и глуми
ръката ти небрежно ме докосва,
но чувствам цялата ти нежност.

Жени със сърце отворено за обич
потънали в своя свят измислен,
те чакат с устни да докоснат
човекът на когото мислено се вричат.

Декември 2008г.

***

Остават идеалите в нас
умираме с тях и те с нас,
остават спомените в нас
отиват си и те с нас.

Не е ли трайна любовта
не съществувала е тя,
необходима е била промяна
останалото е било измама.

Не изчезва любовта,
изчезва личността
остава тъжен спомен,
както е след помен.

***

Запита ли ме ти
дали те още любя,
дали те още мисля
дали те още търся?

Кога ще ме запиташ
дали съм още влюбен,
или съм забравен
и за спомени оставен?

***

Не вярвам нито на една дума,
не чувствам нито трепета за теб,
не виждам нито даже поглед
не чувам нито зов към теб.

Не искам да вярваш
и мислиш че всичко е миг,
че в сън си видяла лъч светлина
и чакаш деня да останеш сама
без спомен, без лъч, без топлина
изпитваща волно радостта
да не копнееши да си свободна жена.

***

Очакваш ли да ме посрещнеш пак
след дълго време на раздяла,
ще ми дадеш ли видим знак,
че не съм обречен на забрава.

В сивота и скука деня преваля
и само в срещите ни съм ме зърнеш
искра припламва, слънцето изгрява
за да загасне съм си търгнеш

Декември 2008г.

***

Не съм престанал
аз за теб да мисля,
не съм престанал да те търся
ти винаги и в мен присъстваш

***

В шумна вечер далеч от теб
неволно аз протягам две ръце
и искам да погледя твоето лице,
да чуя трепета на твоето сърце.

***

На баба ми

Запомних те така
висок с гордо вдигната глава,
с усмивка блага и спокоен поглед,
ръце изящни, пръсти тънки.

На болните отдаде топлина и обич
и сякаш вливаше им сили,
те търсеха в теб надежда
и вярваха на всяка твоя дума.

Обгръщаше ме с много грижи,
усещях необятната ти обич
и вярваше в мен тъй много,
че всеки ден пред мене си отново.

2009г.